ч. 28. (9.859) Львів, пятниця 6. жовтня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік XL.

ДІЛО

Виходить щоденно рано.

РЕДАКЦІЯ И АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10., II. пов.
Конто почт. щад. 143 322.
Адреса тел.: „Діло—Львів".
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА
Місячно в краю 2500 Мп.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Німеччині 3 000 н. марок, Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. корон. Румунії 50 лей. Болгарії 50 левів, Австрії 3 000 мп. Зміна адреси 100 мп.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 100 Мп.

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО". Начальний редактор: ФЕДЬ ФЕДОРЦІВ.

Львів, 5. жовтня 1922.

„Брилізм". Від кількох днів є ми свідками затяжної війни між редактором „Курієр-а львовско-го" п. В. Ямпольским і одним з польських „суверенів" п. Яном Брилем. „Курієр львовскі", станиця польського людового сторонництва, популярно названого „Пасколястами", розійшовся з найрухливійшим, найметкійшим, найрадикальнійшим діячем свого загрібущого, ненаситного табору. „Курієр львовскі", колишня трибуна лібералізму, поступу, щирої демократії, оборонець національної й соціяльної справедливости, орган, якого сторінки запліднював своїм „золотим мозком" Іван Франко і його товариш Мих. Павлик, в останніх літах зійшов до ряду невдарного підбрехача „кресових" діячів, промощуючи шлях польській кольонізації і військовому „осадніцтву" на західно-українських землях. Ярий „кресовий" націоналізм, піддержка всяких політичних форналів, поборювання українських визвольних змагань, ось прикмети цього органу „Пяста".

Відбудова польської держави і захоплення нею під всякими видами західно-українських земель, загальна суматоха, покликання до керми „людових" ватажків, віддання до їхньої розпорядимости величезних матеріяльних засобів, протекційна партійна система, погоня за грішми, за майном, за богацтвами, неперебірчивість в засобах, гешефтярство в лісових підприємствах, торг „кресовою" землею — все це тяжко відбилося на моральнім рівені польського громадянства взагалі, в партії п. Вітоса і тов. спеціяльно.

Через польську пресу вже від довшого часу переливаються мутні буруни всякого гною, спливають по іменах осіб, що займають в польському громадянстві поважні позиції, що є ілюмініяторами сучасної хвилі. Об наші вуха постійно відбиваються прецікаві „афери", брудні, темні, огидні.

Ми звичайно рідко звертали на те все увагу. Не нашого поля боляче. Нехай ґанґрена зїдає польську суспільність, нехай зявляються новітні Скарги, нехай витикають моральний занепад, нехай закликають до поправи і покути.

Одначе прийшла хвиля, коли й нам слід перестерегти наше громадянство перед заразою, перед ґанґреною, що капля по каплі всисається в наш організм і може його затроїти, може захитати моральною величю нашого народа.

Не можемо забувати, що „Рідний Край", який мав здеправувати наше громадянство, засновано в р. 1920 за премієрства Вітоса, що цей свисток мав становити пястівську експозитуру серед галицько української селянства. Його метою було здеправувати поодинокі одиниці, звабити деяких селян приманою особистих вигід, матеріяльних користей, зогидити інтелігенцію, відділити її від народньої маси і опісля ту масу загорнути в свій сак, запрягти у свій державний віз. Здоровий інстинкт нашого селянства відкинув отруту. Всі заходи з великим накладом грошей, вся нікчемна робота найманених форналів, всі рептильки і їх клевети, наклепи, депутації, всі ці затроєні стріли відбилися від морально сталевої стіни нашого свідомого загалу. Хитра, підступна деморалізаційна акція людовців повернулася в нівець.

Та деморалізатор не дав за вигран. Коли наше селянство з огидою відвернулося від рептильок і політичних форналів, людовці самі взялися за роботу. Власне поборюваний „Курієр-ом" п. Ян Бриль залюбки розбивався і розбивається по Сх. Галичині, щоби змотиличити наше селянство. П. Бриль і йому подібні нацьковують проти дворів, проти земельних власників, звязують нібито ідентичні інтереси наших селян з інтересами польських кольоністів, заманюють в свій табор обіцянками матеріяльної добичі здеправовані осібняки. Є це зараза, котра може вдертися в наш організм.

Тепер, коли тріс чирак, що розцвів на гнилому тілі „кресових" людовців, коли один з людових „ідеольогів" прорвав греблю, за якою капошилося перегниле в „Курієр-овім" ставі болото, ми з острахом побачили, що цього розкладу, названого „брилізмом", не слід легковажити.

П. Ямпольскі, отже знаючий чоловік, бож сам член людового середовища, характеризує „брилізм" отсими словами: „брилізм" — то варварство, огида, гниль, ґешефт, погорда і ненависть до культури, то гієна, корупція, безхарактерність, безличність, бруталізм.

Не будемо вдаватися в дальший розгляд цього трівожного звища. Хочемо тільки побіжно звернути увагу на це болото, на цю кальоаку, що довкола себе затроює повітря заразливими випарами. Звістка, що в Станиславівщині кількох наших селян втягнено до польської людової партії, є трівожною пересторогою. Наша увага повинна бути звернена на те, аби за всяку ціну відділити, відсепарувати наш здоровий народній організм від цих випарів. Поминаємо всі инші далекосяглі причини правно державного характеру, бо колиб вони навіть не істнували, то постуляти громадської моралі і етики є для нас невідкличним імперативом під тим оглядом. Вже не політичні, а просто причини громадсько-санітарного характеру вимагають від нас уваги і дбайливости в напрямі поставлення запори „брилізмови", себто розкладовій акції польських людовців.

Тюремна голодівка.

Закінчення голодівки в справі підпол. В. Федоровича.

У вівторок дня 3. X. ц. р. підполк. В. Федорович після шости днів занехав голодівку, супроти чого і всі инші політичні вязні в числі 25, що були прилучилися до голодівки пполк. Федоровича, після двох днів голодівку заперестали.

У вівторок передпол. С. Федак і тов. одержали повідомлення, що їх розправа відбудеться дня 23. ц. м. Пполк. Федорович не бажаючи щоби задля него відрочено розправу Федака й тов. зрезиґнував з домагання, щоби його розправа відбулася в цьому місяци, погоджуючися з тим, що президент суду визначив його розправу на день 9. падолиста ц. р.

Процес С. Федака і тов.

Обжалованим Стефанови Федакови і тов. та їх оборонцям розпочато доручувати вїзвання на головну розправу на день 23. жовтня 1922. год. 9-та рано. Вїзвання доручено всім 13 обжалованим. Розправу має вести п. Маєр, розуміється, якщо не захоріє. До каденції присяглих суддів, перед якою відбудеться розправа, входять слідуючі особи:

1) Чиж Лев, 2) Болуцкі Ян, 3) д-р Зальцберг Макс, 4) д-р Бурстні Теофіль, 5) Кжиштофовіч Генрик, 6) Флекер Лев Жигмонт, 7) Фішлер Маврикій, 8) Бонтон Блажей, син Павла, 9) Незгода Юзеф, 10) Вельпель Филип, 11) Фріш Маєр, 12) Кох Филип, 13) Лєрскі Владислав, 14) Чеховіч Людвік, 15) Бравм Людвік, 16) Карльс Давид Мойсей, 17) Бартош Артур, 18) Коблєр Бернгард, 19) д-р Боровіц Юзеф, 20) Ґембажевскі Домінік, 21) Кулаковскі Броніслав, 22) Гольдман Артур, 23) д-р Гуллєс Давид, 24) Червіньскі Владислав, 25) Зїдман Мойсей, 26) Хмелевскі Густав Еміль, 27) Еспенган Рудольф, 28) Махальскі Кароль, 29) Шпіля Кароль, 30) д-р Ляндсберґ Юда Віктор, 31) Чоп Адольф, 32) Ляндес Йосиф, 33) Равхберґер Самуель, 34) Відервальд Ришард, 35) Дудзіньскі Марцін, 36) Ейнайглєр Кароль, — заступниками є:

1) д-р Горовіц Гутман, 2) д-р Бомбах Ізидор, 3) д-р Юнгерман Мендель, 4) Шаль Вольф Герман, 5) д-р Любачевскі Збіґнєв Ян, 6) д-р Кусер Леон, 7) д-р Ясіньскі Вол., 8) Плоньскі Станіслав, 9) Гайдерер Ігнаци.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Велика Україна.

Призначення Фрунзе.

Фрунзе, командуючий совітською армією на Україні, обраний заступником голови українського совнаркому.

Арешти духовенства.

В Катеринославі, як повідомляє совітське радіо, переведені великі арешти духовенства в наслідок викриття контрреволюційної організації, яка використовувала для пропаганди церкву.

Телеграфічне сполучення совітської України з Польщею.

Рівночасно з встановленням залізничої комунікації совітської України з Польщею, яка проектується в найблизчому часі, є проект встановити безпосереднє телеграфічне получення України з Польщею. Сполучення має бути переведене через Підволочиска і Львів. Підготовчі роботи з польського боку мають бути закінчені на 15. жовтня.

Галицькі відносини.

Як судили Коритка?

Дня 30. вересня перед наглим судом в Перемишлі відбулася розправа проти Миколи Коритка, обжалованого за злочин підпалу. Ця розправа будила велике зацікавлення, бо Кориткові грозила кара смерти за 24 години, згідно з постановою про наглі суди. Судовий будинок окружив кордон війська, до виконання засуду кари смерти спроваджено окремий військовий відділ, спроваджено також священика. Судове подвіря заповнила міська голота, яка що хвилини підносить крик: „Сьмєрць кабаном! На паль! Поцьвяртоваць ґо!"

Починається розправа. Оборонець д-р Загайкевич закинув некомпетентність наглого суду через недостачу умовин §§ 431 432. На салю входить обжалований, 22-літний сільський бідолаха і стаючи між шпалір жовнірів в сталевих шеломах починає відповідати на запити. До вини не признається. Підпалу не поповнив. Тої ночи, коли згоріли стирти в Черчику, він ночував в дома, що може посвідчити жінка, діти і родичі.

Коритко говорить затрівоженим голосом, знаючи, що всі ті військові відділи, священик, скорострільи вказують на те, що йому грозить смерть. Прокуратор переслухує свідка, ренегата Чікеля, 20 літного двірського посіпаку. Оборонець д-р Загайкевич противиться його зізнанням, бо панує підозріння, що він сам поповнив підпал.

Свідок Чічель твердить, що годину перед підпалом бачив біля стирти обжалованого Коритка на коні. На запити прокуратора свідок відповідає безглуздими словами, а хоч говорить про українську боївку, то не має поняття, що значить це слово. Инші свідки стверджують, що свідок Чічель курив папіроси і можливо тим способом підпалив стирти.

На тім закінчено розправу першого дня. Другого дня родичі і жінка обжалованого під присягою зізнають, що Коритко критичної ночі спав в дома. Це саме доказували і инші свідки. По прочитанню поліційних актів виголосив промову оборонець д-р Загайкевич.

Розправа кінчиться тим, що через недостачу доказів вини справу обжалованого передано звичайному судови. Саля опорожнюється. Жінка Коритка із сльозами дякує оборонцям. Військо, екзекутивний відділ, озвіріла товпа і священик верта-

ють до дому. Всі відчувають, що наглий суд скомпромітувався. Скомпромітувалася і польська преса, ця гієна, що на дармо гострила зуби, бажаючи людської крови.

Хочуть „даць школєн".

В Старосамбірщині від літа відбуваються ріжні військові вправи. Розміщені по кватирах війська в місті і околичних селах стають невиносимим тягарем для населення. А вже кінниця то справжня язва. Отщо витерпіло село Стрільбичі.

Дня 30 серпня ц. р. приїхав оден швадрон 22. полку уланів з полковником і пе... полковниковою. А що люде не уміли приняти високих гостей, то панство полковниковство погнівалися і забралися до Спаса а за те до Стрільбич прибув того самого дня ще оден (IV) швадрон уланів, аби, як самі говорили, „Українцом даць школєн". І давали. До священика впаковано 10 коней а кватирунковий офіцир з лайкою ще накинувся на священика, що полковникови дав ліжко з дротяною сіткою. Війт хотів взяти кілька коней і розмістити по господарях, але офіцир відповів: „О, нє, то Украінец первши нумер" — не дав взяти.

По господарях порозміщувано по 6, 4, 3 а найменше по 2 коні. Де були стайні добрі, коні поміщено в стайнях а худобу властителя вигнано, деж не було добрих стаєн, там уміщено коні в стодолах на боїщах. Жовніри всюди намагалися по стодолах спати і брали для коней, що папопало, навіть збіже, стелили так само збіже, навіть пшеницю а у Федя Страдомського взяли два зазяки мочених конопель. З поля забирали овес і конюшину а ніхто не важився й слова сказати. Розбивано також стодоли. У священика розбили стодолу зараз першої ночи. Рано найдено на боїщи наметаний овес. Жовніри цілими днями плюндрували по садах. Зразу трясли садовину, а коли вже не було що обтрясати, ходили з довгими жердками і обивали. Просьби не помагали, вони кпили собі з всього, а казати їм було що, вони відповідали: „Я нє австріацкі жолнєж, я польскі жолнєж". Так поводили в часі війни лише Мадяри.

Не обійшлося і без побоїв. У господаря Стефана Сеника кінь урвав кантар і кантар десь заподівся. Жовніри сказали, що Сеник вкрав і сильно його побили. Господар Петро Біліцький, 70 літний старець виганяв коні з насінної конюшини і сказав до жовніра: „ти сукий сину!" Довудца швадрону бив Біліцького за те по лици, а коли Біліцький закрив лице руками, „довудца" бив його палицею по руках і над оком розбив голову. До села приїхав староста, бо жовніри ... казали, що хлопи відгрожуються. Слідство виказало брехню. Вияснилася і справа загинення кантара у Сеника. Кантар найдено в гною під кіньми. Жовніри сказали що Сеник підкинув кантар, затягнули його до стодоли і били як в бубен, — ледви живого випустили на крик жінок під стодолою.

Військо відійшло доперва 17. вересня. Перед відїздом говорили, що ідуть в Яворівщину як карна експедиція і там собі доперва „погуляють, по свому".

Як польська преса фабрикує „подпалячів".

Від кількох днів в польській пресі нотується із радісним захопленням і нескриваною втіхою новинку, про арештовання в Ярославі другого „подпаляча" українського студента Скотинського, якого поставлено перед наглий суд.

„Tygodnik Jarosławski" в останньому числі заперечує той факт і вияснює, що справа з арештованням представляється так: „На польському вічу в Ярославі один з учасників студ. Скотинський записував собі в нотатці важніщі місця із реферату Криштофовича в справі автономії Сх. Галичини. Ті записки не подобалися жандармови Твардієвічови, котрий на місци арештував Скотинського і помістив його між злочинцями в пивниці, приговорюючи: „нєх Русін здехнє". Ріжні тюремні посіпаки знущались над арештованим, називаючи українську мову монгольською і т. д. На другий день Скотинського відставлено до Львова, а в львівській пресі появилися сенсаційні реведяції, про арештування „подпаляча", агітатора, у якого знайдено „компромітуючі документи". Скотинського обвинувачувано в підпалі фільварку в Цішанові, де він був командантом „боюфкі". Ту новинку передрукувала краківська і варшавська преса. При слідстві виявилося, що арештований є Богу духа винний, що записував собі уривки з вічевого реферату з цікавости і Скотинського випущено на волю.

Поміщуючи це спростовання, „Tygodnik Jarosławski" висловлює слушне обурення на надужиття „шпіцлюф" і додає: „Чи у нас є хто певний своєї свободи? Чи ми всі не жиємо в страху, що якийнебудь шпіцель підпивши не арештує нас? В Англії такого шпіцля замкнулиб до тюрми і усунулиб з поліції. У нас такий жандарм може дістати нагороду. В Польщі зачинає ділитися те, що було в Росії або у нас 1914 р."

Цей факт рівночасно доказує, що досі не арештовано ані одного справжнього виновника підпалів.

І на бандурі заборонено грати!

На днях арештовано в домі о. д-ра Пелліха в Радехові звісного співака-бандуриста п. Данила Щербину, який на запрошення о. Пелліха уладив по селах радехівського повіту декілька концертів. Милого гостя витали в повіті всюди дуже сердечно, а його пісні при звуках бандури викликали серед захоплених селян найкращий настрій і піднесли бадьорість духа. Це не подобалося власть імущим. Його арештовано і відвезено до команди поліції в Тернополі. Якийсь денунціянт провокатор закидує йому в доносі **протидержавну агітацію.**

Горить.

В селі Ваківці пов. Бібрка згоріла у фільварку стирта збіжжа. Василя Хостика, котрий стояв біля стирти на сторожі арештовано. Дідич спровадив до села військо, яке удержується на кошт селян.

Польські вибори і Сх. Галичина.

Заява д-ра К. Трильовського.

Хвальна Редакціє!

Отсим прошу помістити в Вашому цінному часописі слідуючу мою заяву:

В ч. 180 „Рідного Краю" з дня 9. вересня с. р. поміщено замітку п. з. „Розкол в уряді З.У.Н.Р.", котра підносить, що коли д-р Петрушевич стоїть енергічно за бойкотом виборів до польського сойму, то „Кирило Трильовський стверджує, що український хлоп в Сх. Галичині мусить мати своїх представників в польському соймі, які боронили його права".

Отсим заявляю, що я ані не є членом уряду Зах. Української Нар. Републики, ані ніколи щось подібного не „стверджував". Навпаки, я в справі участи у виборах є того самого погляду, що Вп. Пан Президент д-р Е. Петрушевич.

Отсим рішучо протестую проти надуживання мого імени для таких махінацій.

Прошу приняти вислів правдивого мого поважання

Д-р Кирило Трильовський
член Української Нац. Ради.

Відень, 22. вересня 1922.

До цеї заяви д-ра К. Трильовського запримічуємо, що політичні наємники, користуючись його відсутністю в краю, в своїй безсоромности важаться поміщувати його заслуженим іменем. В польській пресі обох мов (т. зн. в „Рідним Краю", „Хлопській Правді" та всяких „Вєках", „Гоньцах", „Курієрах" і т. п.) зявилися наклепні звістки, немов то д-р К. Трильовський виставив свою кандидатуру до польського сойму поруч ославленого П. Лаврука, Сид. Твердохліба і ин. з рамени неіснуючої „Хлопської партії". Очевидно, тут мається до діла з огидною містифікацією. Покладаючись на те, що д-р К. Трильовський є популярною постаттю на Покуттю, польські наємники розпускають відомости, немов то він кандидує до польського сойму.

Цим способом бажають вони внести замішання серед селян та авторітетом популярної особи освятити свої лиходійства і мабуть перемуглювати свої кандидатури. На ці прийоми і нікчемні заходи перекупних осібняків звертаємо увагу нашого загалу.

В погоні за листою.

Польські наємники з під прапору „Рідного Краю", обнюхавши ситуацію, виписали у своїй рептилії, що не можуть брати участи в польських виборах, бо — мовляв — короткий речинець на виборчу агітацію, в краю неспокій, нема безпеки життя, нема сприятливого грунту і т. п. Так бідаки відрекувалися від вложеного на них своїми хлібодавцями обовязку. Але хлібодавці цим не вдоволилися. Ви то, марки загрібаєте, а робота де?

Дня 2. жовтня приїхав з Варшави спеціяльний післанець і категорично зажадав від спілки Твердохліб Яцків зложення списка хрунівських кандидатів. Того самого дня зявився на львівському бруку суятливий Сид. Твердохліб в товаристві пятьох перекуплених селян.

Володимир Дорошенко.

Наші літературні новини

(Докінчення.)

Яко начальний редактор, умістив д. Павлюк цілу стирту своїх поезій під заг. „Фрагменти". Займають ці фрагменти одначе цілих 11 сторін вел. 8º! Цідих 11 сторін вел. 8º тягнеться сірою стернею „цикль" цих поезій, не легких і крилатих та богонатхнених, а нарочито, а тяжкою бідою — в поті чола видуманих — за взором комуністичних підголосків московських пророків.

І знов асонанси за асонансами; тюлем*) — примкнула, вечір — перечити, у снігах — нудьга (при чому „нагло" тут москалізм!), ховаю я — безкрайого, пророчистий — вечір і т. д. Так бо легко викрутитися асонансом, а рими — чистої й благородної пошукай!

Та далеко куцому до зайця! Треба й асонансом володіти уміючи, і до асонансів народньої поезії й поезії Шевченка нашим низько пробним модерністам страх як далеко, хоч як вони помітують і Шевченком і народньою поезією, що „мовляв" уже tempi passati. Але знайдіть ви у Шевченка і в народній поезії такі какофонічні рядки, як у цих модерних фрагментах:

1. День одридав. Ось стелються [тумани,
2. Між легких крил пітьми (до речі: [між спп тут москалізм!)
3. Нам вволотяться серця надіями.
4. Мавки зійшлись в танок ласкавий,
5. І ось: приснились дзвони в млі,
6. Як спів в просторах безначальних,

і т. д — самі накопичування шелестівок.

І скрізь і всюди — замісць елегантсько простого вислову умисна кучерявість і вигадки:

„Як тінь вгасанної(?) зорі", „на пещотнім(!) дні", „Іди в ранкове пити знадість", тощо...

І скрізь: офіра, офірний, пеан, омана, оманний, злотний зам. золотий, тумани й мла etc., а рими бліді й одноманітна з частими повтореннями (напр. раз-по-раз „дні" й „огні", „тумани" й „омани" тощо),

А образи? Ну що говорить вам отсей:

„І моя любов осіння — як пі[на],
Голубий, холодний і глибокий
Тож згорить (явити сон) веч[ірній] [океан.
Затруїти корих хвиль безокість".

Такі всі оці безокі фрагменти і. З черги слід приглянутися віршам Олега Колодія, тим більше, що в оглаві зазначено при них „Переклав А. П.", очевидно — переклав А. Павлюк. В тексті цього нема, тож ми лишаємося в непевности, чи твори Колодія — оригінальні українські, чи тільки переклад. Перевірити годі, бо нам невідомий поет Колодій ні з української, ні з иншої літератури. Чуємо це імя вперше. Перший вірш — „Мазепа", другий „Камянець". Мазепа, очевидно, тут ні при чому—от на язик упало, далі автор по модерньому співає не про Мазепу „поета инших, тужних літ" (?!?—тут кожне слово викликає наше здивоване запитання), а про себе. Ми довідуємося, що д. Колодій „ни... вигнанець поет", котрому в уділі дісталися не Бендери, як Мазепі, а „польський Ченстохів". І далі Мазепа йде спати, а д. Колодій мучить нас своїми образами, видами й відчуваннями з усіми тими заялозеними асонансами, що нам уже прилися: Селісю—Мазепи, горлі - Орлику, Батурин—безбурний, легко — вуалетки і навіть „доний" з „Lucie,.."

Москалізмів маса. Навіть цілі образи позичені буквально у Москаля і так і досталися, на пр. „Чети ночей" — це живцем вирвано з котрогось російського поета. І далі йдуть „каланча", „чегунний", „минулим марив" (моск.=грезил), „Вибаг Христа" (замість dat.), „шеренги"...

От взірець поезії д. Колодія:

Іще каштановий бульвар
Прозеленів здалік так мильно (?).
Та біг весняно-юних пар —
Одвічний і багатошільний...

І все в такім дусі: — біг пер[ез] через овес!

Досі розглядали ми поезії наддніпрянських великостей. Тепер слід торкнутися й їх наддністрянських колег. Вони простійші — ці галицькі „соловії" і хоч пнуться й собі в модерну, але відгонять ще блаженної памяти 50 і 60 роками. Букет глупоти часом наївної й розброюючої, й банальности. Напереді „поетична студія" д. Юрія Яремкевича п. з. „Мистецький дует". Чому саме студія, не знати, мабуть тому, що автори її студенти: у Яремкевича поетична студія (хоч скажу вам по секрету — поезії в ній нуль), у Мухина — прагматична.. Біда з студентами, страшно вчений народ!

Ціла „студія" д. Яремкевича це ... розмова його і її. Вона ..., а він співав і обоє поганими віршами оповідають про свої вражіння з виконання другого, про свої захоплення й любов.

Він каже на пр.:

„О, як була душа солодко п[ян]а
Тво[єю] піснею, моя кохана."

*) В журналі чомусь скрізь є: тюлем, болем...

котрих водив по всяких „присутствіях“ на доказ, що він має партію. Чи виборчий список на жадання Варшави уложено, — не знаємо. Здається, — ні, бо й де набрати тих кандидатів, але польська рептилька вчора змінила вже свою думку. Правда, свої листи вона не виставить, але буде підпирати „самостійних“ хлопських кандидатів. Значить, варшавський плян буде старатися виконати хоч в деякій частиції.

Так к.же ка:один честь.

Голова окружної виборчої комісії у Золочеві повідомив мене, що мене „призначено“ головою місцевої комісії у с. Синькові, радехівського пов., для переведення польських виборів до варшавського сойму. Подаю до загального відома, що я зрікаюся цієї небажаної мені „чести“ та вніс відповідну письмену заяву на руки предсідника виборчої комісії у Золочеві.

с. Антін Мельник.

Кари за резиґнації.

В Кобиловолоках пов. Теребовля вибрані громадською радою три Українці членами виборчої комісії внесли рекурс проти сего до тернопільського воєвідства, однак не дістали ніякого рішення. За те на донос місцевих Поляків, що Василь Ямний не хоче брати участи у виборах і сидіти при виставлених виборчих листах, окружна виборча комісія в Тернополі засудила його на грошеву кару в квоті 20.000 мп.

В Гребенцях пов. Жовква, всі девять громадян Українців, вибрані членами виборчої комісії зреклися цього членства і за те жовківське староство засудило кождого на грошеву кару по 20.000 мп. Проти виміру кари внесено рекурс.

Приготування виборів в Косівщині.

Косівський староста зачав приготування до виборів від сього, що зібравши наказних комісарів, заявив їм, що найперше треба вибрати послів, а потім прийде автономія, бож врешінь хтось мусить бути при ухвалюванню автономії, дальше, що він не позволить нікому агітувати, та що ставить їм кандидатом на посла газду Дутчака, комісаря з Жаба. Так хоче староста упростити виборчу акцію і заощадити виборцям, якщо такі знайдуться, клопоту з вишуканням кандидата. Та видко навіть сам староста не є певний, чи знайдуться виборці, бо приказав державній поліції оповістити, що кождий мусить йти до голосування.

Опісля староста повіз відому делєґацію до Коломиї на привитання начальника польської держави, але видко не пильнував своїх людей, коли оден член депутації згубився в повороті з Коломиї. Тепер оголошено нагороду в сумі 20.000 мп. за віднайдення.

По повороті з Коломиї п. Дутчак зрезиґнував з комісарства в Жабю, а староста чи зі страху, щоби й сам не „загубився“, чи щоби виборців заохотити до участи у виборах, спровадив до Косова відділ кавалєрії, а вже є замовлені кватири й для піхоти.

Для збаламучення населення ріжні людці розпускають сплетні, що сей або той загально знаний в повіті Українець кандидує на посла, хоч нікому з номінатів і в сні це не приснилось. З сего самого жерела є кольпортована вістка, що в Косівщині перед виборами має бути арештованих 50—60 осіб. Чи розсіваєтьса ті погрози страха ради, чи будуть вони переведені дійсно в життя для задокументування свободи виборів, покаже недалека будучність.

З хвилею заведення в цілім станиславівськім воєвідстві наглих судів на приказ старости громадські комісарі по селах оголосили, що по девятій годині вечером ніхто не може показатись на улиці, не може в домах світити, ні уладжувати зборів і забав, — отже маємо вимковий стан, як і ялось в часі передвиборчої „свободи“. Маємо вже кесогірший передсмак виборів.

Виборчі комісії, оскільки вони в поодиноких місцевостях наслідком резиґнації членів істнують, мають улекшену задачу, бо не-горожане польської держави виборами не інтересуються, а польських горожан в Косівщині почислиш на пальцях. Не вратує ситуації й обставина, що Жиди дістали від своєї партійної управи наказ брати участь у виборах.

Д. Н.

Калущина.

В справі виборів до варшавського сойму відбулося в Калуши, дня 18. м. м. повітове віче при участи представників усіх сел повіту. Більшість учасників творили селяне. Після рефератів і дискусії принято резолюції згідні зі становищем Української Національної Ради.

Товмаччина.

Дня 17. м. м. відбулися в Товмачи збори представників громад цілого політичного повіту. На зборах явилося 190 делеґатів громад. Реферат про наше становище в справі виборів виголосив адв. д-р Іван Макух, а про „воєвідську автономію“ говорив інж. Ю. Павликовський. Після дискусії, в якій забирали голос виключно селяне, ухвалено резолюції, що покриваються зі становищем, занятим у тих справах Українською Національною Радою.

Бережанщина.

Дня 15. вересня ц. р. відбулася в Бережанах довірочна нарада в присутности 159 відпоручників сіл бережанського повіта. Про наше становище в справі вибор в реферував адвокат д-р Михайло Західний, після чого д-р Волод. Бемко виголосив основний політичний реферат. Однодушно ухвалено резолюції, що піддержують становище Національної Ради в справі виборів до польського сойму, в справі проектованої автономії та правно державного становища Сх. Галичини. Наради закінчив посол Тимко Старух довшою промовою, взиваючи населення до віднови культурно-політичного життя. Вкінци вирішено відновити політичну організацію трудової партії в Бережанщині.

М. С.

„Виборча св бода“.

Дня 16. вересня ц. р. вибрався комісар староства, славнозвісний Пьонтек в інспекційну подорож по селах коломийського повіту в справі виборів. По нараді в Коршеві і Хлібичині лісним приїхав вечером до Слобідки лісної. Тут на поліційнім постерунку писало двох писарів зі староства під проводом урядника Вайсмана вибовчі листи. Комісар казав привести жандармови начальників громади Слобідка Кушнірука і Раківчика Кобилянського, а також секретаря Прокопова та накинувся на всіх трьох з криком і лайкою за те, що листи виборців не були готов. Згадалні булу Богу духа винні, бо народ ані одного ані другого села не хоче записуватися, солідаризуючися з ухвалами Ш. Н. К. Рівночасно приказав взяти Кушнірука і Прокопова під поліційний нагляд. Прокопів мусів помагати писарям у викінченню листи виборців, а опісля мав його командант постерунку відвести під багнетом до Коломиї, де мав дістати 14 день арешту. Вкінци приказано начальникови громади приготовити в селі сто стаєн для польської кінноти, яку комісар обіцяв за кару прислати з Коломиї. Така сама благодать має стрінути Раківчик і Товмачик.

Похорони О. Мишуґи.

Заки коротко подамо дальший звіт про похорони О. Мишуги у Виткові, мусимо справити помилку, яка закралася в наш звіт в ч. 25 з 3. ц. м. Там згадано, що після виносу домовини з Преображенської церкви хор міського театру відспівав „Beati mortui“. Це не відповідає дійсности, бо на похоронах зовсім не явився хор міського театру, тільки хор співацького товариства „Ехо“ під проводом свойого голови д-ра Шмара, який офіційно склав заяву спочуття з приводу втрати цього великого співака. Зазначив він одночасно, що участь „Еха“ в похоронах О. Мишуги являється відплатою за участь „Бояна“ й „Бандуриста“ в своєчасних похоронах Галя.

Домовину Покійника привезено до Радехова в суботу 1. ц. м. в полудне. Тут ждав Його місцевий парох о д-р Пелліх, який відправив панахиду і попращав великого Покійника в імени громадян радехівського повіту відповідною похоронною промовою. Радехівський хор під управою свого диріґента п. О. Хмари відспівав кілька похоронних пісень. Домовину зложено на возі омаєнім чудовою зеленю і пара чорних коней відвезла домовину до Виткова.

В неділю рано у витківській церкві, фундованій грішми Покійника, відправив місцевий парох о. Корчинський Службу Божу і теплими словами попращав великого Доброділя місцевої церкви і громади. Львівський хор, під управою п. Т. Купчинського співав цілу Службу Божу. — О годині 1 в полудне стали до похоронного обряду о. декан Кордуба, о. Евзебій Бачинський, о. Корчинський, о. д-р Пелліх, о. М. Коритко, о. М. Демцьо, о. І. Купчинський і о. Л. Дійковський. Здвиг народа заляг місцевий цвинтар, де посередині побудовано величаву гробницю, біля гробу батька Покійника. І почався сумний похоронний обряд. — Перший промовив о. Евз. Бачинський в імени Бурси ремісничої у Львові, — другий радник Й. Дрималик в імени

А вона:

„Бо стала я в плін (!) взята грою
рабинею тобі слабою...“

Такі всі вірші — від них можна зробитися на правду слабим... Але ще один рядок —

„В Стривігорі нові будив він згуки“—правда, незвичайно милозвучна конструкція? Як би подібну конструкцію дозволив собі на пр. інжінєр будівництва, то його назвалиб партачем, а в „Стернях“ він поет і друкує річи, яким місце хиба в альбомах семинаристок.

Не далеко втік і д. Вол. Кобринський. Він надрукував чотирі вірші—Чайки, Танок, Карпатам. Три на гуцульські мотиви: і 4-й „Скитальцям“ на сучасний.

Як добрий патріот - демократ, кличе д. Кобринський в останньому вірші:

„Тримайтесь, вилюдки!
Знайте —
Зморені груди
Привітають сонце,
День прийдешній
Наш буде!!!“

Як бачимо, сама проклямація. Деж поезія? Нема її ні тут, ні в „гуцульських“ мотивах.

Нема її і в творах якоїсь панни Зуліньки, що оспівує свого коханого Юлька (Див. Зуліньки, Юлькови).

Не знати, що Юлькови сталося, чи вмер, чи просто набридли йому любощі Зуліньчині і він спасся бігством, тільки його нема й Зулінька голосить:

„Вернися—коханий! Ще раз подивися
На золото сонця, на тінь сапфірову
Як вигаслож в тобі проміння любови,
То будь мені другом, вернися!“

В якім дусі написаний цілий вірш—довгий і нудний. З нього довідуємося дуже поетичних річей: душа поетки, як цвіт на дні цінної вази, „розлила пахтіння“. Вкінці поетка мріє про те, як вона з Юльком підуть

„Скорбні, як ті пелікани,
Що клювами власні розшарпують
[груди...“

„Гіркі до зануди“ — скажемо словами авторки—всі її вірші і не дурно втік від неї Юлько. Читач утікає вже від одного тільки вірша, а неборака Юлько мусів десь вислухати їх цілу купу.

Тож requiescat in pace, а ми перейдім до прози.

Вона гідно достроюється до поезії. Про початок повісти К. Поліщука я вже згадував. Не заповідає він нічого особливого. Скажу по правді, шкода цього безперечно здібного письменника, що друкує все без розбору, що лише напише. Правда —„треба жити“, але коли так, то не треба гніватися й на критику. „Нічого нарікати на зеркало, коли пика крива“, каже російська приповідка.

Слугування красі не знає „лагодячих обставин“. На жаль сучасні письменники в противність до „відсталого й перестарілого“ батька Тараса не відзначаються строгістю своєї Музи.

Далі маєм оповідання одного з редакторів журналу—„Мана“ д. Ю. Костюка. Хлопець шаліє за жінкою, убиває в шалі улюбленого пса, потім дістається до предмета свого серця і прокинувшися вранці, після проведеної з нею ночі, бачить повію в дійснім вигляді й тікає, жалуючи за убитим псом. Глупа тема, деревляні ситуації й смішні розмови—ось усі прикмети оповідання. Друге більше оповідання — Ф. Дудка. Дисонанс. Зміст його такий: Сидить чоловік у чрезвичайці і гине зі страху. Нарешті по нього прийшли, арештантови зробилося ще гірше; губи затряслися і він заклацав зубами. Але його повели на розстріл не самого, захопили ще молоду дівчину й повели їх разом. Вона тримається добре. Присутність дівчини підбадьорює героя, котрому вкінці хочеться її пригорнути, обняти й так завмерти. Та ось мають їх розстрілювати. Герой здрігнувся і зі страху заплющив очі. Тимчасом сталося несподіване. Почувся кінський тупіт, брязк шабель, крики, розітнулися стріли—наскочила українська розвідка. Сторожа потратила голови. Але дівчина не вбратила голови й мерщій кинулася тікати щей сопливого героя свого тягла. Так вони вратувалися від смерти і якийсь час стояли одно коло другого, притулившися, поки стямилися. Герой кинувся тоді цілувати дівчину, а вона усунулася від нього зі словами „Не треба“. Це було цебром холодної води на героя і він із почуттям... образи тікає від дівчини.

Автор поділяє це почуття свого слюнявого героя й тому назвав оповідання — „Дисонансом“.

В дійсностиж справжньою героїнею є дівчина, вонаж і тільки вона могла почути себе обережною а герой — звичайна мокра курка, для змальовання якої шкода було часу.

Про решту — дрібніїші спроби пера й чорнила, яка у них сила (Тоні, Марченка, Гошовського, Фуртаківної) — годі говорити. Все це, кажучи по жидівськи фарфал дер ганц пойстройкіс.

Ще в Поліщука й Дудка видко бодай „набиту“ руку, а в инших ні змісту, ні форми...

Зостається тепер „науковий“ відділ. Розпочинає його стаття д.

Муз. Тов а ім. Лисенка і музично-співацьких товариств, — третім був д-р Степан Федак, який горячими словами прощав Покійника як бурсака Ставропігійської бурси, як свого товариша, як великого Добродія богатьох українських інституцій. Свою промову закінчив словами: Ми ще раз прийдемо до Тебе, Дорогий Друже, ще раз поклонимося Тобі і заспіваємо Твою пісню „помарніла наша доля" одначе в зміненім тексті, бо покінчимо її словами, „а вже прийшов той час — лучщої долі для нас".

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

шу частину. Розуміється, що Польща протестує.

С іомунт послом в Льондоні.

Як доносить П. А. Т., б. міністр закордонних справ Скірмунт обіймає становище посла в Льондоні на місце Врублевского, який іменований послом у Вашингтоні.

Архиєпископ Теодорович йде на спочинок.

„Kurjer Polski" доносить, що біскуп Теодорович, втомившися своєю шовіністичною діяльністю, усувається від політичного життя.

Довкола грецько-турецького конфлікту.

Перед полагодженням конфлікту.

„Матен" доносить з Льондону: Останні звістки з Царгороду стверджують, що в тамошніх урядових колах панує оптимістичний настрій. На підставі цих донесень турецькі війська залишили полосу, положену напротив англійської лінії коло Чанаку — і не мають вже контакту з окупаційними військами. Кемаль паша одержав повновласть здержати військову акцію на всіх фронтах. Представникам союзних держав передано дня 3. ц. м. відповідь ангорського уряду на колективну ноту союзників з дня 23. вересня ц. р. На конференції в Муданії підуть в першу чергу під розгляд дві справи: Обсадження Тракії військами союзників на весь час тревання мирових переговорів і заключення договору, силою котрого як Греки так і Турки мають здержатися від всякої военної акції. Ген. Геррінттен одержав від англійського уряду вказівки поступати в порозумінню з представниками Франції і Англії, головно при усталюванню лінії, на яку відійдуть грецькі військa в Тракії. Буде це мабуть лінія Маріци. Статут для Тракії виготовлять самі Союзні уряди на підставі взаїмного порозуміння.

Ще грозять.

Льондонські денники доносять з Царгороду, що вожд грецької армії в Тракії заявив в головній кватирі міжсоюзних військ, що не буде в силі узгляднювати довше невтральної полоси, о скільки Турхи будуть дальше атакувати грецький фронт.

Можливість заворушень в Царгороді.

Римські часописи доносять, що в римських дипльоматичних колах є замітний несупокій із-за ферменту, який зростає проти союзників в Царгороді. Фермент цей викликали кемалісти, які перекралися через англійський кордон. Побоюються заворушень, які можуть вибухнути в кождий мент.

Султан на абдикує.

З Царгороду дементують поголоску про уступлення турецького султана. Султан не може в теперішний мент займатися державними справами ізза поганого стану здоровля.

Б. король Константин в Палермо.

З Палермо доносять, що прибув там бувший грецький король Константин.

Нота Юса.

„Чікаго Трібюн" доносить з Уошінгтону, що державний секретар Юс вислав до Греції, Туреччини і инших заінтересованих держав ноту, де пояснив становище Зєдинених Держав в справі Близького Сходу. В згаданій ноті мав він зажадати пошановання прав американських горожан на Сході і домагається опіки для всіх національних меншостей в Тракії без огляду на віру.

З польських справ

Справа Яворжини.

Французька преса доносить, що на домагання Чехословаччини, Рада амбасадорів відложила реченець вирішення справи Яворжини. Рада амбасадорів має замір поділити Яворжину між Чехословаччиною і Польщею, з чого Польща дісталаб мен-

Совітська Росія.

До повороту Чічеріна.

По інформаціям з Москви, Чічерін після повороту за згодою Леніна обійме посаду комісаря закордонних справ. В совітських колах панує думка, що з поворотом Леніна курс совітської політики стане більш умірковaним і що совітська влада навяже контакт з колами умірковaнної опозиції. Висловлюються проте сумніви, чи вдасться Леніну встановить рівновагу в комуністичній партії, зважаючи на те, що відносини між її фракціями за час хороби Леніна дуже заострилися. Ліва фракція комуністів висловлює побоювання, що Ленін піде на значні уступки на користь безпартійних на шкоду комуністам.

Арешти на московській біржі.

Агенти чрезвичайки арештували 30. вересня на московській біржі, на вулицях і на приватних мешканнях 60 власників ювелірських магазинів й инших торговельних підприємств. Поміж арештованними є також урядовці державного банку. У арештованих відібрано золото, срібло й валюту. Всіх арештованих посаджено до тюрми. Арешти викликали великий неспокій в торговельних колах. Біржа зачинена.

Чічерін про міжнародню ситуацію.

Чічерін в розмові з співробітником „Курєра Польского" заявив, що для нього було великою приємністю відвідати прекрасну столицю сусідної заприязненої нації. Приязні відносини між Польщею і совітською Росією, які постепенно налагоджуються, на думку Чічеріна, належить поглиблювати й розвивати через те, що це лежить в економічних інтересах обох держав. Всілякі міжнародні комбінації неминучо відбивались на польсько-совітських відносинах й від степені і напружености міжнародніх відносин залежало поліпшення чи погіршення польсько совітських відносин. Всі зусилля совітської Росії тепер скеровані до внутрішнього відновлення й до розвязання тих великих господарських завдань, які стоять перед нею. З почуттям великого задоволення — зазначив Чічерін — я повинен відзначити змагання до розвитку економічних відносин з Росією, яке в Польщі що раз зростає.

Що до закордонної політики Р. С. Ф. С. Р. Чічерін заявив, що закордонна політика совітської Росії розвивається в двох напрямах: 1) в напрямі забезпечення своїх кордонів й розвитку в звязку з цим заприязнених відносин зі всіми державами і 2) в напрямі розвитку продукційности в країні і в закріпленню для цієї мети економічних відносин зі всіми державами. Всякі агресивні цілі безумовно не входять в інтереси совітської політики.

З приводу грецько-турецького конфлікту Чічерін заявив, що Росія звязана умовою з урядом національного зібрання Туреччини й через те він витає змагання турецького народу в боротьбі за свою незалежність. Що до проливів, то на підставі совітсько-турецького договору від 16. березня 1921 року свобода торговельного мореплавства повинна бути урегульована особливою комісією з представників всіх держав, що лежать на берегах Чорного моря.

Совітське військо на румунському кордоні.

В Льондоні одержано відомости, що на кордоні Румунії відбувається нагромаджения совітських військ.

Повстання в Грузії.

„Тан" телеграфує з Женеви: „Один з членів грузинської делегації при Лізі Націй одержав таку телеграму: „В східній Грузії, в східній її частині, вибухло загальне повстання проти большевиків. На усьому протязі військово-грузинської залізниці формуються антісовітські загони, які провадять запеклу боротьбу з большевиками. Вони вже обеззброїли кілька червоних частин й перервали комунікацію між столицею і провінціями Грузії. Шлях з Тифліса до Володикавказу також перерваний. Повстанці закріпились між Дусметом і Анатром.

О. Кисіля. Віра в майбутнє в найновійшій чеській поезії.

Автор — приклонник нового мистецтва, мистецтва пролетарського і починає свою статтю з його характеристики. Але видко молодий адепт ще не зовсім ясно засвоїв собі науку комунізму. Пише дуже тяжко й шкутильгає на обидві ноги. Тов. Фріче не був би з нього вдоволений. Деякі думки д. Кисіля мусять викликати мимовільний усміх.

Він хоче, нпр., щоб нова соціяльна поезія мала соціяльний досвід. „Бо колиж соціялістови-політикови вистарчає соціяльна воля й догма (мовляв „валяй, Ваня, с плеча!"), то поетови це не вистарчить". Досвід між ин. хоче автор здобути прощенням. Варто, щоб прочитав це тов. Дзержинський!

По передмові говориться про трьох чеських письменників — Сейферта, Горжейшія й Шальду. На жаль, і тут автор не дав нам доброї характеристики й оцінки взагалі, а зокрема не довів нам значіння й переваги сих співців соціяльної революції над „міщанськими" поетами.

І вийшов із статті правдивий кисіль — не більше. Написана вона до тогож кепською, суто „галицькою" мовою — жаргоном.

Значно легше, аж із фелєтоновою легкістю написана стаття начального редактора А. Павлюка — „Нова українська поезія". Як і годиться „молодому", повна вона пеанів для молодих і зневажливого воркотіння на старих.

Із „старших визнає д. Павлюк тільки Філянського, Вороного й Рильського. Вороний для нього — навіть „батько".

Не поздоровиться шан. Миколі Кіндратовичу від такого синівства.

Що більше, д. Павлюк набирається навіть такої відваги, що гудить наймолодших на Радянській Україні, говорючи про те, як „роздирають роти тепер галасливі балакуни, що забруднюють чисті, не заплямовані ще царини українського мистецтва, в яке вони лізуть „по наказу начальства" пророком грядущого хама, — з безграмотною мазаниною й безграмотними недорікуватостями своїх безграмотних сентенцій і мудрагелювань, — вважаючи, що вони відкривають Америки і роблять для української літератури неоцінимі послуги" (ст. 113).

Золоті слова! Жаль тільки, що редактор не поклав їх у основу своєї редакторської праці. Та й у своїй статті зраджує він ці слова, рясно наділюючи титулами талановитости й надійности ріжних сучасних ліліпутиків. „Молода література — каже він — іде за живим словом до народніх мас, а не до мертвих фоліянтів кабінетової мудрости" (ст. 94). В дійсности живі маси тут ні при чому, бо власне на рочитої книжности й кабінетовости треба шукати у наймолодшій нашій літературі, що рабськи малпує Макалів, а зовсім не йде до рідних мас. (На ст. 113. автор, як знаємо, і сам це признає).

Стаття д. А. Павлюка цікава хиба тільки виписками з Тичини, Слісаренка, Савченка, Ярошенка й ин. молодих поетів, але як загальна характеристика молодої української поезії — рішучо не дописує, повна суперечностей і ріжних непередуманих, позичених знову таки у московських пророків думок, в роді розкладу культури „цивілізованих сучасностей" і покликання „до захисту і плекання в собі уміраючої культури і цивілізації"... темних мас (ст. 93—94).

І такі московсько-славянофільські ідеї з червоних евангелій большевицьких письмак проповідуються в журналі видаванім на Заході... Добреж придивлявся й студіював д. Павлюк европейську культуру й цивілізацію! Veni vidi, vici — побув без року неділю на Заході й пізнав, що там усе гниле — вгасає цивілізація (95).

І це неуцтво йде в парі з зарозумілістю. Скромність взагалі не належить до чеснот молодих письменників і тому, вичисляючи — очевидно кращих на свою думку — письменників (Тичину, Загула й ин.) не забуває д. Павлюк приточити до них і своє чесне імя (ст. 88).

Про фіміями „другу-поплечникови" згадував я вже вище.

Книжку закінчує досить добра публіцистична стаття д. М. Мухина, якій тут не місце — так не пасує вона до мертвотної, схолястичної цілости! Це єдина річ, де чується відгомін переживаного, де бється живчик сучасного.

До речи — стаття названа з московська „Голодна політика etc." Певна річ, що Москва голодна, що голодом морить вона Україну, але її політика що до голоду на Україні буде голодова, а не голодна.

Ми скінчили. Загальне враження від першої книжки журналу нашої студентської молоді незвичайно прикре й сумне.

І хочеться сказати хлопцям словами Шевченка:

„Голубчики: пишіть для себе,
Та не друкуйте!"
Шкода часу і паперу!

В справі договору з Уквартом

Льондонська преса повідомляє, що в Москві провадиться дуже уперта боротьба в справі ратифікації договору Красіна з Уквартом. На чолі опозиції стоїть Бухарин. Опозиція осуджує берлінський виступ Красіна, в якому він перед представниками германського фінансового і промислового світу виступив проти економічної політики совітської влади. Англійська преса одноголосно вказує, що, коли цей договір не буде ратифікований, совітський уряд мусить залишити всякі надії на визнання. Таке саме освітлення справи дає й німецький орган „Берлінер Тагеблят", газета зазначає, що неофіціяльно англійський уряд являється причетним до урквардського договору; Совітський уряд рахує за допомогою цього договору добитись від Англії визнання „де юре".

Буковина.

Буковинський университат і румунізаторська політика.*)

Як населення краю переживало в часі всесвітної війни ряд наїздів, „визволень", евакуовань, як натерпілось з окрема українське населення всяких знущань та катувань то від російських, царських слуг, то австрійських жандармів, що безпощадно вивішували Українців в імя австрійського псевдопатріотизму, як пізніще румунські окупанти били, арештували, засилали на каторжні роботи в Семигород, а то й вистрілювали без суду Українців, так подібної лихої долі зазнав і буковинський університет.

Заложено його ще 1875. р. як розсадник німецької культури на сході з трьома факультетами: фільософії, прав і богословія для православних студентів. Виклади відбувалися в німецькій мові. Студенти були Жиди, Українці, Німці, Волохи та инші. Задля богословія приїзджали часто й Болгари та Серби.

Та всеж таки вдоволяло австро-німецьке правительство на стілько жадання Українців, які творять зглядну більшість населення Буковини, що признавало українській мові рівноправність з німецькою. Українці мали також катедру української мови, а перед війною мали вже почати викладати й історію України. Досить споре число українських творів находилося в університетській книгозбірні.

Та з румунським наїздом почалася нестримна румунізація цього університету. Хотяй румунські студенти творять лише 20 процент студіюючих, між тим коли Українці 25 процент, а Жиди, Німці, Поляки та инші 55 процент, отже всіх студентів, що не говорять румунською мовою є 80 процент, відбуваються тепер виклади по румунськи.

На фільософічнім факультеті читає вже лиш проф. Зіген всім зрозумілою мовою. Правничий факультет цілком зрумунізований і зреформований на румунський лад (3 роки студій). Правники мусять здавати іспити в румунській мові. І той нещасний український правник мусить студіювати побіч права ще й мову! Та ще до того мову, з якої дуже мало що здобуде, бо щож йому дасть румунська мова? Богословський факультет також цілком зрумунізований. В семінарію майже не принимають Українців. На 43 богословів української народности є лише 9 в семинарії, і то допускаються з ними румунські богослови азійського поведення. Викидають їх з каплиці, відривають оповістки тов-а українських богословів та не допускають їх до хати тов-а. Катедра української мови не обсаджена, а про катедру української історії нема й бесіди! Професорам, які їм не конче йшли на руку, повідбирали право учення. Українських студентів релєгують без подання причин, не допускають до лябораторій і т. п.

Адміністрація ведеться виключно в румунській мові й наші можновладці ані навіть не думають придержуватися дотичних австрійських розпоряджень, хоч вони зобовязують в краю.

Що більше: вони навіть не позволяють нерумунським студентам відтержувати зібрання. Коли Жиди відбували своє віче, на якім хотіли запротестувати проти цего обурюючого, безправного румунізаторства, розігнали їх, а пізніще двох з них навіть релєгували. Українцям зовсім не позволяють на віддержання віча, або ставлять такі услівя, яких ніяк не можна приняти. (Прим., щоби розговірною мовою на вічу була румунська, бо українська є жаргоном — слова проректора д-ра Тарнавського).

І що мають зробити тих 350 українських студентів? Чи це не є університет удержуваний краєм? Чи їм не прислугує право студіювання?

Та рум. правительство є иншої думки. Воно переіменувало наш університет на Universitatea Romana й цим самим de facto не признає не-Румунам права студіювання. Йому ходить о те, щоб позбутись якоїсь істнуючої української інтелігенції, а не щоб Українці творили собі дальші кадри.

А спитаймо: на підставі котрого права роблять це Румуни? Союз Народів застерігає собі виразно в сан жерменськім договорі право суверенности над Буковиною і признав лиш її полудневу часть Румунії. Півн. зах. часть Буковини, якої полуднева границя ще не усталена, має бути згідно з договором прилучена до новоствореної держави, що буде з нею граничити, отже до Східної Галичини. В цілій Буковині має рум. держава тілько те право, що Польща в Сх. Галичині. А що робить Румунія?

Вона кпить собі зі всіх договорів, союзів та Союза Народів і хоче як найскорше засімілювати чужі народи, з одної сторони поспішного румунізацією життя в усіх ділянках, а з другої плеканням та піддержуванням ренегатства й хрунівства посеред инших народів. Університет є досить гарним зразком такої румунізації. І Румунія тішить ся правом сили. Та вона забуває, що „право" сили нетривке й його субєкти й обєкти часто змінюють ролі.

До чого може довести ця політика? Може бути, що рум. короткозорим володарям вдасться надати краєві на зверх рум. характер, бо частинний успіх можуть вони вже зазначити, але чи це буде й відбиткою душевного настрою населення? Ніколи! Нехай би тільки попробували вони перевести плєбісцит в нашому краю, хоч цього не вимагає сан-жерм. договір, хиба що тільки при усталенню відмежовуючої обі частини границі в спірних місцевостях, тоді побачуть, що їх заведе ця румунізаторська політика, бо є навіть дуже багато Румунів в пол. Буковині, які не бажають злуки з Румунією. Українці не хочуть ніяк покинути віри в те, що вони будуть злучені зі Сх. Галичиною, а як Жиди до Румунів ставляться знають це самі Румуни дуже добре. Як і Українці не брали вони участи в „конгресі" в 1918 р., на якім „злучено" Буковину з Румунією. Німці взяли участь, але не вгодилися на цю злуку безуслівно, тільки одні Поляки, яких є 20.000, держаться з своїми братами. Але це хитко построєна вежа сонних мрії! Впрочім 303 000 Українців переважають самі чисельністю Румунів і Поляків разом (300.000), не вчисляючи вже Жидів, що дали недвозначний доказ своєї прихильности супроти Українців тим, що збойкотували публично свого обер-рабінера д-ра Гастона, славного жидівського вченого, який приїхавши на замовлення рум. правительства — колись воно його прогнало було з своєї держави — з Льондону до Буковини, завзивав Жидів до злуки з Румунами.

Політика румунізаторства не доведе до бажаних успіхів, а право сили дуже враздливе. Разом із справою Сх. Галичини вирішується со[?]
[?]іво й судьба півн. зах. Буковини, якої населення стогне під кнутом неосвіченого, румунського боярина.

Вандрівний.

*) Хоч стаття написана перед кількома тижнями, все таки не втратила нічого на своїй актуальности. — Ред.

Дописи з краю.

Грималів, пов. Скалат.

Організаційна робота.

Глуха грималівська закутина оживилася завдяки кільком енергійним одиницям. У самім м. Грималові відреставровано „Народний Дім", який підляг кількаразовому нарушенню, відновлено читальню „Просвіти", основано при ній Аматорський Кружок, закладається хор, робляться поважні заходи заложити кооперативу, яка моглаб стати Союзом Кооператив скалатського повіту. Предвиджується торговля збіжам, клочям — найважнійше навязання торговельних зносин з кооперативами Вел. України. Дуже живу діяльність розвинув кружок УПТ. Завдяки праці члена виділу, п. Осипа Кметя зорганізовано ґімназійний і підготовчий курс. Відкриття курсів відбулося дня 14. вересня ц. р. святочним богослуженням у церкві, яке відправив декан о. Іванчук і святочними промовами у шкільній салі. Число учеників досить поважне, як на початок, — доходить 60. Є надія, що при теперішнім учительськім складі й при розумінню ваги рідньої школи з боку місцевих і дооколичних громадян, зорганізовані курси вдержаться і з часом розвинуться у правильну ґімназію. Що місцеве й дооколичне громадянство свідоме ваги рідної школи, найкращим доказом є його жертвенність: Ярема Онуферко, ґімн. учит. зібрав 30.000 мп., о. Онуферко з Кривого жертвував 25.000, глібівські Американці 10 дол., о. П. Пропик 10.000, д-р М. Коцюбка 8.000, Кметик 8.000, Хрупович М., Антін Свідер, Форостій по 8.000, Кметь 7.000, Дм. Яцишин 5.000, Ів. Пулюй 2.000, Коненко 8.500 мп. Сі жертводавці повинні служити приміром для тих, які ще не зложили своїх датків. Особливо треба звернутися за допомогою для сеї цілі до тих, які під теперішню пору находяться у найкращих матеріяльних відносинах — до Американців грималівського округа. Маємо надію, що вони не будуть глухі на наш зазив і зложать відповідні датки.

При кінці треба замітити, що тут у Грималові можуть найти дуже вигідне пристановище — лікар Українець і адвокат. Вони можуть стояти добре під матеріяльним оглядом і при сім можуть збільшити ряд тутешньої трудової інтелігенції.

Свій.

Плотича к. Козови.

Культурно-економічна організація. Військо в селі.

Мимо ріжних місцевих трудностів удалось місцевій читальні „Просвіти" уладити чотири аматорські вистави та відсвяткувати роковини смерти нашого Кобзаря, починаючи панахидою в церкві, концертом в читальні, а вкінци святочною виставою „Ой не ходи Грицю", з котрої весь дохід призначено на фонд „Учітеся".

За почином членів читальні зібрано фонд на закупно дзвона до церкви, який недавно посвячено торжествено при співучасти о. Романовського з Денисова і о. Салія з Будилова. Тогож дня отворено в нашім селі кооперативу, до котрої вписалося покищо 96 членів і котра завдяки витревалости управи гарно розвивається.

Дня 26. вересня ц. р. прибула до села військова сотня, котру місцевий комісар розмістив по кватирах, взиваючи рівночасно спокійних громадян зложити в громадськім уряді 100 кг. вівса, 100 кг. муки і один кірець бараболь, бо инакше прибувші гості самі собі возьмуть.

РІЖНІ ВІСТИ.

Допомога на узброєння.

„Н. Фр. Пресее" подає, що Франція виплатила Польщі, Румунії й Чехословакії 300 міліонів фр. на узброєння, а саме кождій з тих держав по 100 міліонів. Це узброєння оправдується майбутнім нападом большевиків.

Процес в справі Ратенава.

Аг. Вольфа доносить: Підчас розправи перед найвищим трибуналом для оборони республики в справі вбивства Ратенава, оборонець д-р Ган поставив внесення перервати поступовання судови присяжних. Оборонець попер своє внесення тим, що істнування найвищого трибуналу у відношенню до цеї справи суперечить з постановами конституції, себто з 100 ст., яка передбачує ведення розправи перед судом присяжних. Реплікуючи на внесення оборонця прокуратор д-р Обермаєр заявляє, що найвищий трибунал не суперечить з постановами конституції, бо закон про найвищий трибунал прийнято в парляменті більшістю 2/3 голосів. Тому просить відкинути внесення оборони. Трибунал після наради, яка стревала чверть години, признав себе компетентним і відкинув внесення оборони.

Стріча Бенеша з Шанцером

„Прагер Пр." доносить, що д-р Бенеш має стрінутися 9. ц. м. з італійським міністром закордонних справ Шанцером у Венеції. Головним предметом конференції буде австрійська справа і політичні питання, що торкаються середущої Европи.

Проти злуки Австрії з Німеччиною.

Пражські часописи поміщують зміст інтервю кореспондента версайльського „Ле Салют Публік" з д-ром Бенешом в справі орієнтації Малої Антанти, що до австрійського питання. Д-р Бенеш заявив, що як Чехословаччина так і всі держа-

ви Малої Антанти рішучо противляться злуці Австрії з Німеччиною. Австрії треба помочи, але „status quo“ мусить бути удержане.

Евакуація японських військ із Сахаліна.

Радіо з Токіо доносить про евакуацію останніх відділів японських військ із полоси Сахаліна.

Ленін вертає до праці.

Польрадіо доносить з Москви: Згідно з заявою Радека Ленін на днях має вернути до своїх зайнять у совнаркомі.

Справа Австрії.

З Льондона: В тутешніх урядових кругах висловлюють переконання, що справа відбудови Австрії не буде відложена. Вони не сумніваються, що Союз Народів зуміє скоро розвязати трудноші, які повстали наслідком становища зайнятого італійським правительством.

Справа румунсько-югославянської границі.

Польрадіо доносить з Бордо: У звязи зі справою визначення румунсько-югославянської границі в Банаті, оба краї, не могучи дійти до порозуміння у справі граничної лінії, звернулися до Поанкаре з проханням визначити арбітра, щоби порішив спір і ухвалив рішення відносно инших справ, звязаних із визначенням границі, що до котрих є ріжниця думок між Румунією й Югославією. На Ке д'Орсей зложено в повисшій справі ноти майже ідентичного змісту, підписані повновласними міністрами Румунії й Югославії.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Турки кинули невтр. стрефу.

Смирна. (ПАТ.) По донесенням з турецьких жерел, турецкі війська покинули невтральну стрефу.

Конференція в Муданії.

Париж. (ПАТ.) По звідомленням Аваса зі Смирни ген. Ісментови Паші поручено домагатися на конференції в Муданії безпроволочного усунення Греків з Тракії й усталення границі з р. 1916. Крім цього Ісмет Паша домагається, щоби окупація Тракії переведена союзниками, була лише частинним заряженням та щоби видано зарядження, які перешкодили би депортації турецьких горожан з Тракії в часі її окупації грецькими військами.

Відень. „Н. Фр. Пр.“ з Парижа: Франклін Буйльон бере участь у муданській конференції. Потверджуються також вісти, що провізоричне атенське правительство вислало до Муданії грецького ґенерала.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. В Муданії все залежатиме від цього, чи ангорське правительство прийме предложення великодержав.

Грецький король арештований?

Париж. (ПАТ.) „Інтрансіжан“ приносить несконстатовану вістку, що рев. комітет держить короля Юрія увязненого в одній з кімнат палати. Комітет мав заявити йому, що він ще оконечно не визнаний королем.

Англійський кабінет за евакуацією Тракії.

Льондон. (ПАТ.) „Івнінг Стендерд“ пише: Англійський кабінет є думки, що грецькі війська повинні безпроволочно уступити з Тракії.

Розправа в справі вбивства Ратенава.

Ляйпціг. (ПАТ.) На пополуд. засіданні найв. суду в справі вбивства Ратенава переслухано обжалованих і сконстатовано їх персоналії. Обж. Тілєзен заявив, що нездужав і не зізнавав. Вернер Чехов, шофер самохода, з котрого стріляли до Ратенава, був членом багато тайних військових організацій в Німеччині Гайнріх Тілєзен, обжалуваного, зізнав на запит предсідника, що сприяв організації „Конзуль“, хоча не був її членом. Союзи офіцирів мали поволі розвиватися в армію, готову до акції на кожен випадок. Армії цієї не малося ужити до переведення загальних змін у політичному устрою Німеччини. Про головного обж. Керна каже Тілєзен що цей мав заявити, що краще згинути у боротьбі, як жити у таких розпучливих політичних услівях як в Німеччині. Купець Фос заявляє, що не був членом управи комуністичної партії на Гор. Шлеську, але працював тоді з совітськими делеґатами ще до плєбісциту, щоби так причинитися до вратування Г. Шлеска для Німеччини До правих партій ніколи не належав. Опісля розправу відложено до середи год. 9 рано.

Греки боронитимуть Тракію.

Льондон. (ПАТ.) Справоздавець „Пел-Мол енд Ґловб“ звідомляє з Атен, що грецькі війська боронитимуть Тракії до останньої каплі крови. В добре поінформованих кругах думають, що Греки можуть поставити в Тракії армію в силі 150.000 люда.

Положення поважне.

Льондон. (ПАТ.) доносять з Царгорода, що положення в сх. Тракії поважне.

НОВИНКИ.

— **Свяженство і "Хлопська Правда".** До нашої редакції приходять масово збірні заяви селян, адресовані до видаваного Поляками і масово розкидуваного по галицьких селах свистка „Хлопська Правда“. Заяви звертаються до „редакторів“ і видавців цеї поганенької рептильки з пропозицією не надсилати їм того свистка. Розуміється, тепер занадто дорогий друк і папір, щоб ми могли присвятити більше місця подібним заявам. Зрештою, це й не мало би ніякого успіху і за богато чести робилиб ми галицьким башибожукам. Тому замісць писати до нас довжезні заяви і непотрібно витрачуватися на почти — найкраще не приймати з почти цього хрунівського свистка або зараз після одержання, не читаючи його, палити. То буде найкраща відповідь.

— **Сезон арештовань.** Останніми днями у Львові на Підзамчу крутиться богато поліційних агентів, чигаючи на свою добичу. Жертвою падає звичайно українська молодь. Агенти стежать за кождим, хто говорить по українськи, або з лиця не виглядає на польського „obywatela“. При надходячих поїздах їхня діяльність змагається. „Підозрілих“ відпроваджують до окремих келій і там переводять ревізію. Навіть в черевиках шукають за бомбами. Передвчора арештовано кількох студентів, які приїхали тернопільським поїздом, між ними Чорнодільського Михайла із Золочева і Гриця Дмитрова, який вийшов його зустрічати. По переведеній у них особистій ревізії відпроваджено обох на Яховича, де переслухувано їх до 3. год. рано. На запит п. Чорнодольського про причину арештовання відповів комісар, що „panowie jesteście politycznie podejrzani“, а коли п. Дмитрів попросив здефініювати слово „politycznie podejrzany“, то комісар заявив, що під цим розуміє тих, що підпалюють та підкладають бомби, тільки розуміється не тих, що підкладають під „Просвіту“, „Академічний Дім“ та „Наук. Т-во ім. Шевченка“.

— **Арештовання на провінції.** Дня 30. вересня на стації в Сколім арештовано студ. Григорія Левка, голову читальні „Просвіти“ в Маркополі. Коли при ревізії висше згаданий спитав за що його арештують, то жандарм відповів: „за то, же пан єстесь українськім академікем“. Коли арештований заявив, що виїмковий стан знесений, то жандарм крикнув: — „Стуль писк! Для вас вийонткови стан не скасовани і не бендзе“. Григорія Левка не звільнено досі. Невжеж вистарчить бути українським академіком, щоби сидіти в тюрмі?

— **Наслідком останної ревізії**, переведеної поліцією в редакції „Діла“, запропастилася хвилево наша кореспонденція, одержана з краю, між иншим і дописи в справі виборів до польського сойму. Матеріял цей, трохи припізнений, можемо що йно тепер публікувати.

— **Жінка Махна утікла.** В ночи дня 2. жовтня з табору інтернованих в Стшалкові утікла жінка славного отамана Махна. До утечі допомогли їй невідомі помічники, котрі перепилували крати і випровадили її за місто. Управа табору розпочала енерґічне слідство і зарядила погоню за атаманшою Махно.

— **Перший совітський корабель в Ґданську.** Дня 2. жовтня до пристані в Ґданську причалив перший совітський корабель із Петрограду. Німецька преса приписує цему фактові велике значіння, надіючись на відновлення торговельних відносин між совітськими републиками і Німеччиною.

— **Як інформує „Русспресс“.** Телеграфічна агенція „Русспресс“, відома із своєї тенденційности і неточности, поміщує на днях таку інформацію: „В Київі большевики перевели розгром самостійницьких, українських організацій. В число закритих організацій входить управа автокефальної церкви, Вукоспілка, Дніпро-Союз і т. д. Арештовано і вислано в Сибір проф. Огієнка, Новаковського, Лисенка, Коцюбу, Голубовича і Винниченка“. Як відомо, Винниченко і инші висше названі перебувають на еміґрації.

— **Проти довжників, які побрали векслеві позички в часі безробіття в 1919 р. а доси не сплатили ще довгу**, вноситься в половині жовтня 1922 до суду трету (послідну) серію векслевих позвів. Хто заплатить (в касі Земельного Банку Гіпотечного у Львові вул. Підвалля 7) довг ще зараз, перед 15. жовтня 1922, може ще охоронитись перед так непропорціонально великими коштами, які вже понесли довжники. котрих мусілося вже запізвати. — Упрашається ПТ. Читачів, щоб звернули увагу всіх інтересованих на отсю пригадку в цїли запобіження злишним а так великим коштам, які знова спадуть на довжників. 1—3

— **Вечір живого слова.** В авторському вечорі В. Бобинського, в четвер дня 5. жовтня ц. р. в салі „Української Бесіди“ візьме участь і прочитає частину поезій названого був. артист українського театру Маріян Крушельницький.

— **Челядників, кушнірів і панни до шиття** прийме кушнірська робітня Петра Карпяка, Львів, вул. Куркова ч. 11а. 662 6—10

Курс грошей.

Львів, дня 4. жовтня 1922.

Доляри американські	8.950—9.000
„ „ (1. і 2-ки	8.850—8.900
Доляри канадійські	8.800—8.850
„ „ (1. і 2-ки	8.700—8.750
Марки німецькі	5·00—5·10
„ „ (сотки)	5·00—5·05
„ „ (дрібні)	4·90—5·00
Леї румунські	52·00—53·00
„ „ (дрібні)	51·00—52·00
Корони чеські	276·00 278·00
„ „ (дрібні)	274·00—276·00
Австрійські тис. нов. ем.	600·00—650·00
„ „ (т. ем.	1.600·00—1.650·00
„ сотки ст. ем.	60·00—65·00
„ 50 кор.	35·00—45·00
„ 20 кор.	24·00—29·00
„ 10 кор.	12·00—14·00
„ 1. і 2-ки	0·45—0·50
Рублі 5-сотки	1·25—1·30
„ сотки	1·25—1·30
„ 25-ки	1·25—1·30
„ дрібні	1·10—1·20
„ думські 1.000-ки	0·80—0·90
„ „ 250-ки	20·00—30·00
Карбованці	15·00—20·00
Гривні	1·00—2·00
Франки французькі	4·00—7·00
Фунти стерлінгів	840·00—850·00
Франки швайцарські	36.000·00—36.500·00
	1.725·00—1.730·00

Золото.

20 кор.	34.000·00—34.500·00
20 франк.	27.500·00—28.500·00
20 марк. нім.	30.000·00—31.600·00
фунти стерлінгів	34.000·00—34.500·00
10 рубл.	35.000·00—36.000·00
Доляри	8.000·00—8.700·00

Срібло.

Корони австр.	670·00—675·00
5 кор. австр.	3.400·00—3.450·00
Фльорени австр.	1.800·00—1.850·00
Рублі	3.000·00—3.050·00
Копійки	14·00—14·50
Доляри американські	6.000·00—6.150·00
„ „ полов. і ¼	5.000·00—5.050·00
Доляри канадійські	5.000·00—5.100·00
„ „ дрібні	4.500·00—4.550·00
Леї румунські	655·00—677·00

ВП. Передплатників в Чехо-Словаччині просимо отсим складати передплату за наш часопис в Банку Чеських Леґіонів в Празі на конто Видави. Спілки „Діло“ у Львові, а нас повідомити листівкою. — *Адміністрація.* 1—4

ЖЕРТВИ

Просвітно-орґанізаційний фонд Тов-а „Просвіта“.

681) Михайло Бородчак в Глинянах 2000, кличе: Бунді Ів. Шульгу Василя і Білоруського Івана в Глинянах; 682) Ізидор Громницький у Львові 1000 кличе: д-р С. Бохенського в Збаражи, о. П. Петрицю в Токах, М. Яцкевича у Львові; 683) Ліда Лукавецька у Львові 1000 кличе: Стефі Мішкевич і С. Яновську в Станиславові і Н. Стрийську в Колодіївці; 684) о. Мих. Телепа в Роґізні 1000, 685) о. Й. Рудницький в Торськім 1000; 686) М. Каменецький в Худиківцях 2000; 687) о. Й. Макаревич в Ясіню 1000 кличе: о. П. Патрило в Перегинську д-р В. Янкевича у Львові; 688) д-р Мацієвич в Сокали 1000; 689) М. Закатяк в Ходорові 1000 кличе: С. Калинець, О. Колинського, С. Семигінівського, А. Ілечко, М. Вербовського всіх з Ходорова; 690) Д. Демкович в Гіштині 2000; 691) І. Парасимович в Надвірній; 692) Юліян і Катерина Геваніцкі в Чорнокінцях 2000; 693) Волод. Граб в Станиславові 1000; 694) І. Боришкевич в Єзуполю 1000; 695) О. Паньчишинова у Львові 1000; 696) Тит Анастазієвський в Капустинцях 2000; 697) Е. Бачинський в Коломиї 2000; 698) П. Барановський в Мужилові 1000 кличе: Яворського О. в Підгайцях, Мельника В. в Перегінську, о. Маркова Н. в Синевідську; 699) Г. Гаврусевичівна в Годові 1000 кличе: І. Миколайківну в Бережанах, О. Барановську в Мужилові, Рижевську К. в Богатківцях; 700) І. Гавриляк в Городниці 1000 кличе: В. Губана С. Олійника, Д. Москалика всіх в Городниці; 701) Д. Герич в Кніселі 1000 кличе: І. Якимовича в Стрілиськах нових, І. Гірняка і Степана Липового в Кніселі; 703) о. П. Городецький 1000; 704) М. Задорожний в Коломиї 1000 кличе: о. А. Задорожного в Плаучій, о. Н. Кисілевского в Городенці, Я. Ковалівського в Городенці; 705) о. А. Задорожний в Плаучій 1000 кличе: о. В. Кулика в Зборові, о. А. Лешнія в Грабівци і о. Т. Кутчого в Августівці; 706) П. Коваль в Розворянах 1000 кличе: М. Сенека, С. Грицкова і Івана Фейкова в Розворянах; 707) Марковський Іван у Львові 5000 кличе: М. Заревича, А. Комарницького в Синевідську Річнім; 708) о. Ласійчук в Вижнім 1000 кличе: А. Лепкого в Кутах, о. Донігевича в Ясені гор., о. П. Чу-

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ВІСТНИК.

Нові благодати.

Будемо мати не тільки нагл суди, але і нові репресії. На основі достовірних відомостей можемо донести, що польська цивільна адміністрація, як і не менше польська військовість, що в Тернополі вже четвертий рік займає майже всі будинки українських інституцій і через се свідомо спинює їх розвій, приготовляє нові благодати для українського населення. Староство і державна поліція одержали вже подрібні інструкції що до точного введення нових благодатей. Передовсім мають піти на українські села військові експедиції, як се було перед роком при нагоді переписи, мається закривати українські товариства, що мимо страшного лихоліття таки вспіли відновити свою діяльність, при першій ліпшій нагоді мається арештувати podżegaczів, під якими розуміється свідомих та діяльних Українців, а по селах завести поліцейний терор і самоволю, що і так не переводилися. Бачне око хмари агентів і поліцаів умундурованих і добровільних з поміж польського громадянства буде пильно слідити кождий наш крок і використовувати кожду нагоду, щоби нас знищити. Вже тепер волочаться по Тернополі товпи узброєних поліцаів, а по всіх селах заряджено численне строге поготівля.

Нових благодатей ждемо спокійно, знаючи, що як перебули ми страшний режім з другої половини 1919. р., то справимо якось і нові препарати з польської рецепти.

Утрати віри в побіду нашої справи і упадку духа у нас не буде!

Узброєння польського населення.

Польські боївки вже здавна ведуть систематичне вишколення старших учеників середніх шкіл в уживанню пального оружя, виховуючи в сей спосіб нові кадри obrońców kresów і очевидно сю роботу продовжують і тепер. Як такі підростки і вийшовші з них студенти польських вищих шкіл відносяться до нас Українців, маємо свіжі докази в динамітових замахах на будинки Просвіти, Наукового Товариства ім. Шевченка і Академічного Дому у Львові. Ті самі боївки — не без відома з гори — роздали вже давнійше кріси між довірочні особи по фільварках і довірочних селян, особливо кольоністів і військових osadników і тепер переводять наново реєстрацію і узброєння своїх людей. Кромі польського війська і польської поліції маємо тут і узброєних польських Ульстерівців, що мають силою спротивитися не тільки реституції нашої державности, але навіть недоцільним спробам введення польської воєвідської автономії. Не треба і казати, що вони мають творити узброєні когорти на зразок римських ветеранів і австрійських греницціів в Хорватії і Славонії берегти польських кресів. А сих новочасних польських ветеранів і греницціів є тут чимало, на прим. в Пронятині аж 60 родин, що розібрали виключно між себе всі панські лани.

Змушують святкувати свої свята.

Польська адміністрація трактує щодо примусу святкування неділь і римо-католицьких свят Східну Галичину так само, як нпр. варшавське воєвідство і польська поліція не має нічого ліпшого до роботи, як писати доноси до суду з жаданням укарання Українця за це, що в латинське свято мав отворений свій склеп чи робітню. Знаємо, що у Львові мин. року тягано за се до суду „Тересу Шевченко", властительку склепу з книжками у Львові в ринку ч. 10, якій однак не можна було доручити візвання, бо по реляції дирекції поліції у Львові не мельдована. Замісць отже Тереси Шевченко засуджено в секції III. п. Паськевичеву, управительку книгарні ім. Шевченка, і аж вища інстанція цей засуд знесла. Недавно силою замикала польська поліція склеп Народної Торговлі у Львові, арештуючи її функціонарів, що не хотіли замкнути склепу у латинське свято. Подібно поступила і тернопільська поліція зі складом Народної Торговлі в Тернополі. За непошанування латинського свята потягнено до судово карної відповідальности п. Миколу Турина, начальника складу. Відбулася розправа до U V 813/22, на якій п. Турина увільнено, бо суд вийшов з того заложення, що Українцям вільно ще працювати в польські свята. Примус святковання польських церковних і національних свят поширюють тепер і на українські села. І так напр. наказний війт Поляк в Кутківцях Ян Білецкі, двірський коваль — впав мин. неділі до місцевої читальні „Просвіти" безпосередно по відїзді звідтам адвоката д-ра Степана Барана, що яко відпоручник філії „Просвіти" з Тернополя мав там того дня реферат про найновійшу історію української державности, розігнав присутніх членів і проголосив, що з устного наказу староства ніхто не сміє виходити з хати по 7. год. вечером. Кромі сього оголосив, що замкне склеп недавно основаної української кооперативи „Згода", коли буде отворений в латинське свято, бо такий має наказ. Очевидно, ні одного, ні другого наказу не послухано. Такий самий примус святковання латинських свят стараються ввести і деякі инші наказні війти Поляки в українських селах, але наше населення сі накази ігнорує.

Польські вибори.

Серед польського громадянства на Поділлю не слідно більшого заінтересовання своїми виборами. Вправді зїхав тут до Тернополя на вшехпольське віче дотеперішний вшехпольський посол (з австрійських часів) з сільського округа Тернопіль-Збараж Ян Заморскі і на сім вічу в неділю 13. вересня с. р. громив Бельведер за автономію і Українців за саботаж, та своєю появою і промовою не викликав ніякого зацікавлення навіть у своїх. Віче місцевої вшехпольської Польонії скінчилося стереотиповим „nie damy ziemi" і п. Заморскі поїхав до Варшави спасати „Східну Малопольску". Яко кандидат поведе він вшехполяків до виборчого бою, не принявши на листу кандидатів другого вшехпольського посла (давнійше до австрійського парляменту з міста Тернополя) п. Галя. Сей неборак, що для осягнення мандату зруйнувався цілковито, будуючи яко Жид майже виключно власним коштом величавий парафіяльний костел в Тернополі, тепер хоч вже вихрестився, є непотрібний вшехпольській мафії і вона пустила його кантом. Давнійший міліонер, власник великого млина в Тернополі і села Кутковець з величавою палатою, що їх спалили російські війська, мешкає тепер в нужденній двірській хатині під лісом в Кутківцях, де давнійше мешкав двірський сторож і хоч давнійше їздив тільки каритами, не роблячи кроку пішки, тепер пішком по болоті дрипче в Тернопіль. Так відвдячилися вшехполяки тому, що своїми грішми будував Польщу.

Жидівські націоналісти зі Львова проголосили вже вправді свою участь у виборах до Варшави, але не викликали сим ніякого підйому у своїх одновірців. Львівські сіоністи думали, що зроблять добрий гешефт, коли возьмуть участь у виборах в хвилі абстиненції з українського боку, бо виберуть найменше з двайцять своїх послів. Тимчасом серед жидівських мас по місточках, а тим більше серед сільських Жидів не видно зацікавлення і вони голосять нашим, що до виборів не підуть. Зрештою виборчі листи уложено на польський лад для цілей польської політики і дипльоматії. Тому, що ніхто з Українців лист не контролює, бо абстиненція обіймає весь хід виборів, листи не відповідають дійсности. З деяких зразків по селах знаємо, що Українців масово у списках поминено в сій цїли, щоби одержати як найбільший відсоток голосуючих і проголосити світови такий самий вислід, як се зроблено з ославленими „виборами" в Виленщині. На Поділлю Жиди при нашій абстиненції злакомилися на три мандати (з загального числа 10), але в найліпшому разі здобудуть один та зроблять зовсім кепський гешефт.

Сих, що досі зрезигнували з виборчих комісій, не укарано. Учителі Українці — члени виборчих комісій ще не зрезигнували; перед своїми бороняться тим, що стратять хліб.

З життя в наших товариствах.

Кисорною появою є повставання нових кооператив в повіті. Недавно основано споживчо-господарську кооперативу в Кутківцях в неділю 13. вересня ц. р. на дуже численних зборах в читальні „Просвіти" в Пронятині, де про значіння кооперативної організації реферував д-р Степан Баран з Тернополя, основано також саму кооперативу в Пронятині, а в найблищому тижні основується кооператива в Смиківцях. Приготовляється основання кооператив і по инших громадах. Провід у сій роботі ведуть студенти, проживаючі по селах, і молодші селяне. Духовенство і учительство стоїть осторонь сеї роботи і взагалі мало хто з духовенства і учительства займається нині громадською організацією, пильнуючи радше своєї кишені.

З місцевих українських товариств найправильнійше працює філія „Просвіти" зі своїми читальнями. На жаль, поносить вона велику втрату, бо її голова проф. Іван Боднар переходить на управителя приватної української учит. семинарії в Чорткові. Сей заслужений громадянин і на новому місці, куди їде з конечности, знайде відповідне поле до народньої роботи. З инших товариств відзначається рухливістю „Жіноча Громада", що удержує захоронку і збирає датки на народні цїли. Тов. „Сокіл" вже воскресло і поволеньки старається пригадати собі ліпші старі часи. Тов. „Учительська Громада" думає про відчити, а правники про основання власної секції Товариства українсько руських правників в Тернополі.

жак в Губині; 709) о. декан Русин в Коломиї 1000; 710) Н. Садовський в Тернополи 2000; 711) М. Угрин в Совятковій 1000; 712) о. Яримович Іван в Шоломиї 1000; 713) Т. Грицай в Стріличах 2000 кличе: о. Фацієвича, О. Фацієвич, Г. Мазовського, І. Пахольчишин в Стрілиськах нов.; 714) О. Молкова в Яворові; 715) Волод. Коичковський в Ніврі 1000; 716) М. Зарицький в Тернополи 1000 кличе: Т. Галущинську в Тернополи, О. Осадцю в Ходачкові, О Филиповича в Тернополи; 717) чит. „Просвіта" в Курниках 1000 кличе: чит. „Просвіти" в Дубівцях; 718) М. Чучман в Тернополи 2000; 719) І. Шавлюк в Войславичах 1000 кличе: Дзядика П. в Горбкові, Кошалковського Й. в Конотопах, Гнатевича В. в Тудорковичах, 720) о. д-р Г. Цегельський в Городку 2000 кличе: о. Роздольського, Процишина В., Новотного В. в Городку ягайл.; 721) о. В. Купчинський в Іванкові 2000; 722) Зубрицький Т. в Перемишли 2000 кличе: Загайкевича Б., о. І. Кашубінського і К. Смулку в Угринові; 723) о. І. Доникевич в Ясенові 1000; 724) Осипа Фацієвичівна в Стрілиськах нов. 1000; 725) д-р К. Троян в Бібрці 2000 кличе: М. Моха в Звенигороді, В. Кузьмовича в Стрию, д-ра І. Заваликута в Копичинцях; 726) о. М. Лобай у Вільхівци 1000 кличе: Г. Березинську в Переволочній, І. Глібовицьку у Львові і о. З. Кузьму в Плугові; 727) І. Дмитришин у Львові 1000 кличе: Й. Мельника і Фариняка у Львові; 728) М. Магор в Ваньковій 1000; 729) К. Фуяревич в Перемишли 2000 кличе: О. Лісикевича в Перемишли, І. Гинилевича тамже і Зоню Смішкевич в Халупках медицьких, 730) амат. кружок в Коросні 10.000; 731) о. Яворський в Семиківцях 1000 кличе: Ю. Нанасса в Станиславові, П. Василишина в Шершенівці, Т. Букачука в Галичи; 732) К. Целевич в Угнові 1000 кличе: О. Білинського в Раві руській, Я. Скрипчука в Боршовичах, І. Завадського в Диниских, І. Дужого в Хлівчанах; 733) о. З. Флюнт в Грабі 1000 кличе: о. П. Кабляка в Липиці дол., І. Решетара в Кремпній, о. А Флюнта в Дідушниі мал.; 734) С. Сафіян в Копичинцях 1000; 735) Т. Солонинка в Шупарці 2000 кличе: Дуплавого О. в Шупарці, Татарнюка В., Жарозського І. в Озерянах, 736) Рогожевський в Сокали 1000; 737) С. Половичівна 1000 кличе: Т. Набережного в Дмитрові, Любку Луцьку в Янчині, П. Крикевичівну в Ператині, В. Рижевського у Львові, І. Чесака в Стрию, д-ра Питлика в Увині; 738) Юрчик Малис в Підгайцях 1000 кличе: Рижевську М. у Львові, Рижевську М. в Слободі, Ракочого М в Чорткові; 739) Теод. Мусій в Карові 1000 кличе: М. Ментуса, Дужого О. чит. „Просвіта" в Карові; 740) о. І. Логінський в Скоморохах 1000 кличе: о. Сопруна С. в Стенятині, о. Карпяка М. в Ульвівку, Гарасимчука М. в Бараніх пер.; 741) В. Курчак в Буську 5000 кличе: Дзюбинського П. д-р Антоневич, С. Гузара в Галичи; 742) Ковбуз Ол. в Коломиї 1000; 743) о. Б. Домбчевський в Русятичах 2000; 744) о. Ю. Дудкевич в Шумлянах 1000 кличе: Гречкосія І. в Шумлянах, Католика М. тамже, Дудкевича В. в Рогатині; 745) Ст. Гера в Перемишли 2000 кличе: Дмоховського Т., Берєзівського А., Жукотинського в Перемишли; 746) Бутринський в Сокали 1000; 747) о. Ф. Побігушка в Золочеві 1000 кличе: Ю. Ходоровського в Малашівцях, о. І. Гнатова в Іванчанах

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці понище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Микола Цяпка, парубок літ 26, з Пукенич пов. Стрий, взятий як форшпан в 1915 році через Москалів досі не вернув ані не дає о собі вістки. Хто знав би що про него, зволить ласкаво довести канцелярії д-ра Павра Бачинського адвоката в Стрию. Закордонні часописи просяться о передрук. 831 1—3

Вже вийшла ЛІТУРҐІКА XVIII. 2—3 **о. проф. Леоніда Лужницького** накладом Українського Педаґоґічного Тов-а.

головний склад - - **КНИГАРНЯ** Ставропигійського Інститута в піднаймі **Українського Педаґоґічного Товариства, Львів, Руська ч. 3.**

ОПОВІСТКИ.

Вписи на однорічний торговельний курс в Торг. Школі у Львові вул. Коркитів приймається тільки до 8. ц. м. Наука вічнеться 10. ц. м. о год. 4. попол. 810 2—3

В честь І. Франка відбудуться в Рогатині в суботу 7./10. та в неділю 8./10. концерти в виставовій салі гімназії. Початок точно 6½ вечером. Цілий дохід призначений на удержання нар. школи У. П. Т. ім. І. Франка в Рогатині. По при оплату за вступ приймається добродійні жертви. — *Комітет.*

ВЕЛИКІ ВЕЧЕРНИЦІ уряджує Т-во „ЗОРЯ" у власній салі при вул. Вірменській ч. 25. в суботу, дня 7. жовтня ц. р. Початок о 9. год. вечером. 830 1-2

Звичайні Загальні Збори Кружка УПТ. в Городку Ягайл. відбудуться в неділю, дня 8. жовтня 1922 р. о год. 4. по пол. в салі Тов. „Поміч". — Старшина Кружка. 828 1—1

Загальні Збори Кружка Українського Педаґоґічного Т-ва в Стрию відбудуться дня 15. жовтня 1922 о год. 3. а в разі браку комплету о год. 4. попол. в великій салі „Народнього Дому" зі слідуючим порядком: 1. Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 2) Звіт діяльности Виділу. 3. Звіт контрольної комісії. 4. Уділення абсолюторії. 4. Вибір нового Виділу. 6. Дискусія над ожищленням і поширенням діяльности Кружка. 7. Вкладка на слідуючий рік. 833 1—1

Дрібні оголошення.

МОТОРИ ропні від 6 до 120 НР. машини, млинське каміння, трансмісії, паси по конкуренційних цінах поручає „ПІЛЬОТ" Львів, Баторого 4 28—30

ВАПНО, цеглу, дахівку, бляху, цемент, машини, мотори вальці, каміння продає „УБУС" Львів, Оссолінських 6. XVI 5—20

ПАРОВА ФАБРИКА ВОЗІВ і виробів з дерева **Дзюбинський і Сина** в Трушевичах п. Ніжанковичі глядає спільника з капіталом кількох міліонів в ціли розширення фабрики. 785 3—8

ПОШУКУЄТЬСЯ сейчас вправної інструктовки або інструктора до двох учениць з VI. кл. гімн.-реаль. Услівя ластовно. Уряд парохіяльний Чирна почта Світниця. 781 4—4

ПРОСИТЬСЯ всіх, хто знав би щонебудь про ПЕТРА ВАВРИШИНА зі Мшанця пов. Гусятин, який в 1919 р. відступив за Збруч правдоподібно з 12 бригадою Гал. Армії, буде ласкавий повідомити Анну Вавришин, Мшанець п. Теребовля. 771 5—5

КОНЦІПЕНТ з початкуючою практикою глядає посади у адвоката. Зголошення з условями до адміністрації під „Канцелярія". 835 3 3

БРАЦТВО св. Петра й Павла у Львові глядає особи до ведення хору, евентуально дяка. Зголошення в парохії вул. Личаківська 82. 795 3—3

ЧЛЕН редакції „Діла" просить в української інтелігентної родини одну кімнату. — Адмістр. „Діла".

ПОШУКУЮ лекції з клас гімназійних (народних рівнож) радо прийму лекції збірні з одної кляси. Проситься повідомляти до „Діла" під Відвічальний. 819 1—2

ХТО ХОТІВ-БИ користати зі спільних викладів до виділового іспиту з групи рисункової (III), зголоситься у Д. Биликевич Гофмана 14 Львів до 10 жовтня між 2—4 год. по пол. 826 1—1

ІСПИТОВАНИЙ ДЯК може вчити і провадити нотний спів. Зголошення Іван Салаш Коломия вул. Собіского 90. 825 1-1

АДВОКАТ д-р Віктор Пшлавський в Дрогобичі пошукує сейчас рутинованої канцелярійної сили (найрадше академіка), з основним знанням табулі і машинового письма. 834 1—3

ПОШУКУЄТЬСЯ доброго столяра нежонатого до робіт столярських, меблевих і т. п. за винагородженням після умови. Харч і помешкання на місци. Свідоцтва пожадані. Зголошення приймає будівничий Козачок, Злесіння ч. 103. Кольонія коло Львова. 827 1—5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

5 000 Мкп!

на відбудову „Народного Дому" в Ходорові як безпроцентову позичку зложили і кличуть:

31) Долинський Володимир з Ходорова кличе: Шварського Михайла, Ткачука Івана, Калиця Данила — усіх з Ходорова. 32) Саляк Никола з Волчатич кличе: Юркевича Олексу, Москаля Демка, Матуку Теренція — усіх з Волчатич. 33) Чорний Йосиф з Ходорова кличе: о. Прийму Теофіля, Масного Н., Тевішевського Николу — усіх з Дуліб. 34) о. Яків Долгий з Ходорова кличе: о. Приґму Т. з Дуліб, о. Довбчевського Богдана з Русечич. Павлівського Йосифа з Русятич. 35) Головчак Роман з Отиневич кличе: Миговича Михайла, Копцюха Михайла, Іваніцького Николу — усіх з Отиневич. 36) Пеленський Филемон з Ходорова кличе: Катерину Ліщинську з Ходорова, о. Яськова Івана з Бортник, Михайлівського Стефана з Вербиці. 37) Кашкиська Анастазія з Ходорова кличе: Любинецьку Анну, Закалякову Кристу, Соханову Ольгу — усіх з Ходорова. 38) Соханова Ольга з Ходорова кличе: Вересову Ольгу з Пукова, Калинцівну Марійку, Салякову Лікерію — обоїх з Ходорова. 39) Калинець Стефан з Ходорова кличе: Вербовського Миколу, Чмирівну Доньцю, Коцовського Пилипа — усіх з Ходорова. 40) Стипановський Михайло з Ходорова кличе: Завойованого Марка, Дубачевича Дмитра, Дубачевича Микиту — усіх з Ходорова. 41) Зубрицький Іван з Ходорова кличе: Чмира Йосафата, Вербовську Дозю, Свірського Йосифа — усіх з Ходорова. 42) Любинецька Анна з Ходорова кличе: Салякову Марію, Кашкиську Марту, Любинецьку Кристину — усіх з Ходорова. 43) Ластовецький Казимир з Ходорова кличе: Мушкевича Омеляна, Дрогомирецького Миколу, Москалівну Анастазію — усіх з Ходорова. 44) Калинець Михайло з Ходорова кличе: Фуркевича Стаха з Сугрова, Ретуцького Петра з Кнісела, Любинецького Олексу з Ходорова. 45) Климкович Антін з Ходорова кличе: Цізівського Івана, Коцовського Гриня, Божака Михайла — усіх з Ходорова. 46) Коцовський Пилип з Ходорова кличе: Рибакову Олександру, Коцовського Володимира, Лубака Стаха — усіх з Ходорова. 47) Кашкиський Демко з Ходорова кличе: Тихого Н з Ліщина, Жирного Гриця з Підмихайловець, Шварського Николу з Добрівлян. 48) Коновальцева Анна з Ходорова кличе: Калинцеву Анну з Ходорова, Совика Андрея і Давида Дмитра — обох з Жирави. 49) Горленько Антін з Ходорова кличе: Кобяка Мартина з Боровчиць, Голяка Івана з Жирави, Кипалу Антона і Стаха з Добрівлян. 50) Худик Володимир з Волчатич кличе: Бучинського Олексу з Ходорова, Михалькова Демка і Довбуша Данила — обох з Волчатич. 51) Калинець Олекса з Ходорова кличе: Бучинського Франца, Цізівського Станислава, Сунака Юрка — усіх з Ходорова. 52) Цізівський Іван з Ходорова кличе: Джавалу Михайла, Коута Володимира, Кашкиського Михайла — усіх з Ходорова. 53) Лозинський Іван з Ходорова кличе: Шудравого Михайла, Дуньця Николу — обох з Ходорова, Юревича Атаназія з Волчатич. 54) Сохан Микола з Ходорова кличе: Салека Стефана, Саляка Онуфрія, Коцовського Олексу — усіх з Ходорова. 55) Лижник Василь з Ходорова кличе: Семушака Павла, Шмальсберґа Гейнріха, Москаля Михайла, Пишка Григорія — усіх з Ходорова, Костьова Михайла з Загіречка. 56) Любинецький Іван з Ходорова кличе: Ковалишина Михайла, Коцовську Ольгу, Угорчака Григорія, Підгородецького Миколу — усіх з Ходорова. 57) Саляк Олекса Станиславів кличе: Д-ра Партицького Йосифа зі Станиславова. 58) Д-р Маргулес Герман з Ходорова кличе: Д-ра Фарштайна Йосифа, Цукерберґа Мешуляма, Тейхманна Майлеха — усіх з Ходорова. 59) о. Омелян Кравич з Отиневич кличе: о. Лонаровича Костя з Боринич, о. Лотоцького Амвросія з Готович, Салкова Івана з Лисця. 832 1-1

ЖАДАЙТЕ ОФЕРТ НА

:: НІМЕЦЬКІ ЗАЛІЗНІ ПЛУГИ ::

системи САКА, чеські ручні і кератові **СІЧКАРНІ**, ручні і кератові **МОЛОТІЛЬНІ**, менші і більші **КЕРАТИ І МЛИНКИ**, які доставляє сейчас IV. 2—2

Краєвий Союз Господарських Спілок

ЛЬВІВ, вул. Зіморовича ч. 20

Адвокат і оборонець в карних справах

Д-р Степан Баран

веде адвокатську канцелярію

В ТЕРНОПОЛІ, вул. 3. МАЯ ч. 5.

(готель Адлера, побіч Нар. Торговлі). 67 18-?

Траверза 9 метрів довга, 45 цм. широка — підошва 16 цм. широка є на продаж. — Оферти слати: „Наша Торговля" 1-1 Ходорів. 823

Надзвичайні Загальні Збори

Товариства „Народний Дім" в Ходорові

відбудуться в четвер, дня 19. жовтня 1922 о год. 12. в полудне в салі читальні „Просвіти" з таким денним порядком:

1. Відкриття Зборів.
2. Відчитання протоколу з остатніх Заг. Зборів.
3. Звіт Надзірної Ради.
4. Звіт Управи і Комітету відбудови.
5. Зміна цілого статуту кооперативи.
6. Вписи членів.
7. Реферат делегата Союза Ревізійного про кооперативи.
8. Справа відбудови „Нар. Дому".
9. Внески і запити.

На случай браку комплету, відбудуться Надзвичайні Загальні Збори того самого дня з тим самим порядком, також о год. 1. з полудня, з правосильністю рішень на основі § 47. статута.

824 1—1 НАДЗІРНА РАДА.

:: Спілка „Хлібороб" ::

в ЗБОРОВІ

прийме зараз фахівця

до самостійного ведення спілки. Свідоцтва, кавція і порука вимагана. 821 1—1

КОНКУРС.

Головна Управа Українського Педагогічного Тов-а оголошує отсим конкурс на інспектора всенародних шкіл УПТ. Вимаганий виділовий або професорський іспит і педаґоґічний досвід. Подання заосмотрені документами і точним описом життя належить вносити до Головної Управи УПТ. до дня 20. жовтня ц. р. Платня і дієти після умови. IX. 3—5

Урядово уповноважене до парцеляції одиноке українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ"

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43,

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає вкладки до обороту на 10% і висше після умови. 724 1—?

ЦЕРАТИ відпрасовані і на метри

фіранки	капи на ліжка
портієри	обруси
хідники	меблеві матерії
дивани	матераци і сінники
ліноліум	стори до вікон

6-9

ТАПЕТИ в найбільшім виборі поручає

Е. Кічалес і А. Марґулес

Львів, Сикстуська 18.

ВАЖНЕ ДЛЯ НАШИХ ІНСТИТУЦІЙ а в першій лінії для співацьких товариств і взагалі для Всіх, з ким вяже спомин з бл. п. о. ОСТАПОМ НІЖАНКОВСЬКИМ.

Можна набути **ПОРТРЕТ** артистичного виконання з оригінальної кліші. Величина:

18×24 ціна 6.000 Мп.
30×40 „ 25.000 „
40×50 „ 40.000 „

Завдатки — половину ціни — слати на адресу: 806 1-2

Дмитро Конюх, „Народний Дім" в Стрию.

По одержанню завдатку вишлеться портрет за решту посліплати. 806 2-2

КАПУСТУ в головах, цибулю, часнок і иншу огородовину найрадше ваґоново закупить 643а 7-10

САДІВНИЧО-ОГОРОДНИЧЕ ЗАВЕДЕННЯ

Л. Теппиняка, Залуква-Галич.

КІНОТЕАТРИ

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від вторка 3. жовтня 1922 р. **СЕРІЮ III.** найславнішого фільмового архитвору американської фабрики, на підставі Даніла Дефо п. з.:

„РОБІНЗОН КРУЗО"

прекрасна драма на 6 великих дій п. з.: **Бунт моряків.**

Українські ґаздині! Позір!!! Купуйте всі споживні товари лише - - у наших інвалідів **у Львові при вул. Валовій ч. 31.**

Не жалуйте кілька кроків ходу. — Товар першої якости по конкуренційних цінах. — Памятайте про народний обовязок!

За редакцію відповідає Володимир Целевич. З друкарні Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10